

bevilget af Statsmyndigheden, saa gik han ud fra, at Sparekassen i Nørresundby, som han vistnok den Gang var Formand for — jeg ved ikke, om han er det endnu — foreløbig forskudsvis vilde finansiere Udvidelsen. Se, det er noget ganske andet. Sagen staaar altsaa ikke paa mig alene, jeg kan ikke ved at sætte mit Navn under et eller andet Dokument faa Udvidelsen sat i Gang. Saa her har det ærede Medlem — desværre, føjer jeg til — Uret. Nej, Sagen kræver en Bevilling, og selv om vi holder os til denne mindre Udvidelse med 140 Pladser, vil der, hvis vi holder os til det foreløbige Overslag, medgaa en Sum paa 500 000—600 000 Kr. Det er et ikke lidet Beløb i disse Tider, men jeg skal paa den Foranledning, det ærede Medlem har givet mig, og i Haab om, at denne hans varmt følte Tale for de aandsvage er Udtryk for en almindelig Stemning her paa Rigsdagen, erklære, at man fra Socialministeriets Side vil fremme Sagen, for saa vidt og saa snart som den finansielle Situation paa nogen Maade tillader det.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen udtalte sin Anerkendelse af og Glæde over, at Tjenestemændene ved vore Sindssygehospitalet nu har faaet deres Forhandlingsret anerkendt. Han omtalte de Vanskeligheder, der havde været særlig paa Grund af Splittelse indenfor Tjenestemændenes egne Rækker. Derfor tog ogsaa Sindssygedirektøren og jeg os for en Dag i Sommer at indbyde Repræsentanter for disse forskellige Grupper, og det lykkedes at faa en saadan Enighed tilvejebragt, at det underordnede Personales Forhandlingsret blev anerkendt, ligesom det overordnede Personales Forhandlingsret blev anerkendt under det forrige Ministerium. Det er en Selvfølge, at jeg med den største Bæredvillighed vil optage til Forhandling de Spørgsmaal, som Funktionærorganisationen maatte komme med. Det ærede Medlem berørte navnlig et meget vanskeligt Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Plejernes Ret til at gifte sig. Det er et Spørgsmaal, som Gang paa Gang har været til Behandling, fordi der fra Plejernes Side har været rejst Ønsker om Ændringer i den hidtidige Praksis. Denne Praksis er meget vel kendt, ogsaa i Funktionærkredse, det viste sig jo ogsaa, at den Mand, som det ærede Medlem nævnte, og som ikke yandt sin Sag ved Landsretten, meget godt vidste, at man ikke havde Lov til at gifte sig uden særlig Tilladelse. Det fremgaar alene deraf, at Sagen begyndte med, at han anmodede om Tilladelse til at gifte sig. Denne Praksis har ofte været under Behandling i de forskellige Ministerier — i Justitsministeriet,

hvorunder Sindssygehospitalet tidligere sortererede, i Finansministeriet, i Sundhedsstyrelsen og ogsaa i Tilsynsraadet for vore Sindssygehospitalet, i hvilket sidste alle Partier er repræsenteret, men man har ikke hidtil ment, det kunde gaa an at fravige den hidtidige Praksis, som er indført af Hensyn til Patienterne, thi at Sindssygehospitalet er til for Patienternes Skyld, kan jo ikke nægtes. Det er det første og væsentligste Hensyn, at de sindssyge bliver godt behandlet. Man maa have en skjult Reserve, hvis der skulde hænde noget, et Overfald, en Ildebrand, eller hvad der nu kan tænkes, der maa være en skjult Reserve til Stede indenfor Hospitalets Grund, som meget hurtigt kan tilkaldes. Derfor er Spørgsmaalet i og for sig ikke et økonomisk Spørgsmaal, det er ikke for at faa Funktionærerne ind under Forplejningen paa Hospitalet, nej, det er af Sikkerhedshensyn, Hensyn til Patienterne, men i anden Forstand kan man godt kalde Spørgsmaalet økonomisk, idet nemlig Spørgsmaalet kan løses — og jeg vil gerne forhandle om og medvirke til dets Løsning — ved, at vi stadig skaffer mere Plads indenfor Hospitalets Grund til gifte Plejere. Skulde man nu, som Forholdene er, uden videre give Plejerne Ret til at gifte sig, flytte bort fra Hospitalet, unddrage sig Forplejningen der o. s. v., saa maatte ogsaa Plejerskerne og Sygeplejerskerne have samme Ret; lige Ret for Mand og Kvinde, ikke sandt? Vi maatte ogsaa give dem Tilladelse til det, og at indrette en Turnus, hvorefter de skulde sove paa Hospitalet om Natten, mener man ikke fra de ansvarshavendes Side er tilstrækkeligt, for de skal ogsaa kunne tilkaldes med ganske kort Varsel om Dagen. Nej, den eneste Løsning af Spørgsmaalet er sikkert, at der indrettes tilstrækkelig Plads til Funktionærerne paa selve Hospitalets Grund, men det er unægtelig et økonomisk Spørgsmaal. Saa snart Forholdene paa nogen Maade tillader det, vil jeg meget gerne være med til at virke i den Retning.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen omtalte endelig Forholdene paa Vedsted Sindssygehospital og udtalte Ønsket om, at Tjenestemændene der maatte faa et lignende sønderjydsk Stedtillæg, som andre Tjenestemænd i Sønderjylland har faaet. Spørgsmaalet har været under Behandling, og jeg kan glæde det ærede Medlem med, at vi allerede i Socialministeriet har besluttet at sende Indstilling angaaende dette Forhold til Finansministeriet, ja, for Resten allerede har gjort det og vil gaa til Lønningsraad og Finansudvalg derom. Som